тентон Фрелейн сів за стіл, марно намагаючись зробити вигляд, що він страшенно зайнятий, як і личило директорові о дев'ятій тридцять ранку. Це було неможливо. Він ніяк не міг зосередитися на рекламі, яку написав учора ввечері, і думати про справи. Єдине, що він міг, чекати надходження пошти.

Він очікував повідомлення уже протягом двох тижнів. Уряд, як завжди, не відзначався особливою пунктуальністю.

Скляні двері його кабінету, на яких висіла табличка "Моргер і Фрелейн, верхній одяг", відчинилися, і до приміщення увійшов, трохи накульгуючи від давнього вогнепального поранення Е. Дж. Моргер. Його плечі були опущені, але в сімдесят три роки уже можна не турбуватися про свою поставу.

— Привіт, Стене, — сказав Моргер. — Як там наша реклама?

Фрелейн став компаньйоном Моргера шістнадцять років тому, коли йому самому було двадцять сім. Разом вони вибудували "Протект-одяг" — концерн з оборотом у мільйон доларів.

— Гадаю, з цим уже можна працювати, — Фрелейн простягнув Моргерові листок і подумав, коли ж, нарешті, принесуть пошту.

"Ви ще не придбали "Протект-Костюм" фірми "Моргер і Фрелейн"? — вголос прочитав Моргер, підносячи папір ближче до очей. — Даремно, адже це останнє слово в чоловічій моді!"

Моргер відкашлявся й поглянув на Фрелейна. Потім посміхнувся і продовжив:

— "Остання модель — не лише найбезпечніша, а й найінтелектуальніша. Кожний "Протект-Костюм" оснащений

спеціальними кишенями для зброї, які гарантовано не випинаються. Ніхто, крім вас, не знатиме, що ви озброєні. Зброю з кишені напрочуд легко дістати, що дозволяє використати її миттєво і без перешкод. Розташування кишень на вибір замовника". Дуже непогано, — зауважив Моргер.

Фрелейн сумно кивнув.

— "Протект-Костюм Спеціальний" оснащений самовідкривними пістолетними кишенями, які є останнім досягненням сучасної техніки індивідуального захисту. Один дотик до потаємної кнопки, і готова до бою зброя опиниться у вашій руці, зведена й знята із запобіжника. Завітайте до найближчої крамниці фірми "Моргер і Фрелейн". Якщо ви цінуєте своє життя, купуйте "Протект-Костюм"!" Чудово, — похвалив Моргер. — Дуже гарна, зворушлива реклама.

Він замислено розгладив сиві вуса.

-Може, варто було б додати, що "Протект-Костюм" випускається як у діловому, так і спортивному стилі з однією чи двома нагрудними кишенями, оснащується однією чи двома кнопками та глибокими або мілкими клапанами.

— Справді, я й забув.

Фрелейн забрал листок і збоку дописав кілька слів. Потім підвівся, поправив піджак, з-під якого вже помітно випинав живіт. Фрелейнові було сорок три. Останнім часом він трохи погладшав і волосся на маківці почало рідшати. У нього був добродушний вигляд, але очі дивилися холодно.

— Розслабся, — співчутливо сказав Моргер. — От побачиш: лист принесуть із ранковою поштою.

Фрелейн змусив себе посміхнутися. Йому хотілося крокувати з кутка в куток, але замість цього він присів на край столу.

— Наче це перше моє вбивство, — похмуро посміхнувшись, сказав він.

— Мені знайоме це відчуття, — кивнув Моргер. — Поки я не вийшов з Гри, то теж не спав місяцями, очікуючи повідомлення про чергове Полювання. Я тебе чудово розумію.

Запала тиша. Коли мовчання почало ставати нестерпним, відчинилися двері, увійшов клерк і поклав пошту Фрелейнові на стіл.

Стентон схопив листи, швидко перебрав їх і знайшов довгоочікуваний — довгастий білий конверт від УЕК з урядовою печаткою.

— Є! — полегшено видихнув Фрелейн, і обличчя його засяяло посмішкою. — Нарешті!

— Радий за тебе, — Моргер, хоча й поглядав на лист із цікавістю, але не запропонував Фрелейнові його розпечатати. Це було б порушенням не лише етикету, а й закону. Ім'я Жертви, крім Мисливця, не повинен був знати ніхто. — Вдалого Полювання, Стентоне.

— Інакше й бути не може! — впевнено сказав Фрелейн.

Порядок у своєму столі він навів ще тиждень тому, тож міг іти хоч зараз. Він узяв свій кейс.

— Гарне Полювання робить світ кращим. — Моргер поплескав його по плечі. — Тобі варто розвіятися.

— Ще як варто, — Фрелейн знову посміхнувся і потис Моргерові руку.

— Де мої двадцять років! — сказав Моргер, поглядаючи на свою покалічену ногу й сумно посміхаючись. — Дивлячись на тебе, так і тягне знову взятися до зброї.

Моргер належав до еліти — десять успішних Полювань відкрили перед ним двері Клубу Десяти — клубу обраних. А оскільки після кожного Полювання йому доводилося виступати в ролі Жертви, то всього в його активі значилося двадцять убивств.

— Сподіваюсь, мені не трапиться такий ас, як ви, —посміхнувся Фрелейн.

— Викинь ці дурниці з голови. Якою за номером буде в тебе ця Жертва?

— Сьомою.

— Сім — щасливе число. Ще раз бажаю удачі й сподіваюся незабаром побачити тебе серед членів Клубу.

Фрелейн помахав рукою і попрямував до виходу.

— Пам'ятай: обережність і ще раз обережність, — крикнув йому навздогін Моргер. — Одна маленька помилка —і мені доведеться шукати нового компаньйона. А мене, щоб ти знав, цілком улаштовує нинішній.

— Я буду обережний, — пообіцяв Фрелейн.

Він вирішив пройтися до будинку пішки, а не їхати автобусом. Варто було трохи охолонути. Смішно поводитися як хлопчисько, що виходить на своє перше вбивство.

На вулиці Фрелейн завжди дивився прямо перед собою. Дивитися на інших означало напрошуватися

на кулю — хтось із перехожих міг випадково виявитися Жертвою. Траплялися випадки, коли нервові Жертви стріляли, варто було лише глянути на них. Тому він завжди завбачливо' дивився тільки перед собою і поверх голів зустрічних перехожих.

Над вулицею височів велетенський бігборд, рекламуючи послуги розшукового бюро Дж. Ф. О'Донована.

"Жертви! — закликали великі червоні літери. — Навіщо ризикувати? Скористайтесь послугами акредитованого детектива О'Донована. Дозвольте нам знайти вашого вбивцю. Плата — після того, як ви залагодите справи".

Реклама нагадала Фрелейнові, що треба зателефонувати Едові Мороу.

Він перейшов вулицю і прискорив крок. Йому кортіло якомога швидше дістатися до будинку, розпечатати конверт і довідатися, з ким цього разу йому доведеться мати справу.

Цікаво, розумна його Жертва чи дурна? Багата, як його четверта, чи бідна, як перша й друга? Користується послугами детективів чи діє сама?

Серце калатало від чудового збудження у передчутті Полювання. Десь неподалік Фрелейн почув постріли: два коротких, майже одночасно, і потім третій, останній.

"Комусь пощастило на цьому Полюванні, — подумав Фрелейн. — Почуття, коли всаджуєш кулю в Жертву, ні з чим не зрівняти. І йому знову випав шанс його пережити!"

Прийшовши додому, він насамперед набрав номер Еда Мороу, свого детектива. У перервах між замовленнями той працював у гаражі.

— Алло, Еде? Це Фрелейн.

— Радий вас чути, містере Фрелейн. — Стентон уявив собі, як розпливається в посмішці вузьке обличчя Мороу з тонкими губами, забруднене мастилом.

— Збираюся на Полювання, Еде.

— Я зрозумів, містере Фрелейн. Отже, незабаром я буду вам потрібен?

— І досить скоро. Гадаю, за тиждень, максимум два я впораюся, а протягом трьох місяців після вбивства, як завжди, одержу повідомлення про мій статус Жертви.

— Я буду готовий. Вдалого вам Полювання, містере Фрелейн.

— Дякую. Побачимося. — Він поклав слухавку. Заручитися послугами першокласного детектива — необхідний запобіжний захід. Адже незабаром Стентону доведеться стати Жертвою, і тоді, вже вкотре, уся надія буде лише на Еда Мороу.

Ед — блискучий детектив! Неосвічений і, відверто кажучи, трохи тупуватий. Але чуття в нього від Бога: з першого погляду визначає приїжджого і диявольськи винахідливо влаштовує засідки. Незамінний помічник!

Пригадавши деякі "фірмові" трюки Еда, спрямовані проти Мисливців, Фрелейн посміхнувся і розпечатав конверт. Посмішка застигла на його обличчі, коли він побачив ім'я Жертви.

Джанет-Марі Патциг.

Його Жертвою мала стати жінка!

Фрелейн підвівся і пройшовся по кімнаті. Потім ще раз уважно перечитав повідомлення. Джанет-Марі Патциг. Ніякої помилки. Дівчина. У конверт були вкладені три фотографії, листок з адресою та звичайні описові дані.

Стентон насупився. Досі йому не доводилося убивати жінок.

Якусь мить він вагався, потім набрав номер УЕК.

— Управління емоційного катарсису, відділ інформації, — відповів чоловічий голос.

— Не могли б ви перевірити, — попросив Фрелейн. — Я щойно отримав повідомлення, і в ньому зазначено, що моя Жертва — дівчина? Як це розуміти? — Він назвав клерку ім'я.

— Усе гаразд, сер, — запевнив клерк, звірившись із картотекою. — Дівчина зареєструвалася добровільно. За законом вона має ті самі права, що й чоловіки.

— Не могли б ви сказати, скільки убивств у неї на рахунку?

— Вибачте, сер. Уся інформація, яку ви маєте право одержати, у вас уже є; юридичний статус Жертви, її адреса і фотографії.

— Гаразд. — Фрелейн зробив паузу. — Чи можу я обрати іншу Жертву?

— Певна річ, ви можете відмовитися від цього Полювання. Це ваше право. Але перш ніж ви отримаєте дозвіл на наступне вбивство, вам доведеться виступити в ролі Жертви. Оформити відмову?

— Ні, ні, — поспішно відповів Фрелейн. — Я просто поцікавився, дякую.

Він поклав слухавку, сів у найбільше крісло й розстебнув ремінь на штанях. Ситуацію треба було докладно обміркувати.

— Кляті баби, — пробурчав він, — завжди пхають носа у чоловічі справи. Чого їм вдома не сидиться?

Але ж вони вільні громадяни, нагадав він собі. Однак це не жіноча справа.

З історії він знав, що Управління емоційного катарсису було засноване спеціально для чоловіків, і лише для

них. Його сформували наприкінці Четвертої (або Шостої, як гадали деякі історики) світової війни.

На той час назріла необхідність у тривалому й міцному мирі.

Причина була суто практичною, як, власне, й люди, котрі розпочали цю кампанію.

Просто до взаємного знищення лишався буквально один крок.

Справа в тому, що під час світових воєн ефективність і руйнівна сила зброї, що була у розпорядженні багатьох країн, різко зросли.

Солдати звикли до неї і дедалі більше були схильні до її застосування.

Становище досягло критичної межі. Ще одна війна поклала б край усім війнам узагалі — просто не залишилося б нікого, хто зміг би розв'язати нову.

Таким чином, потрібен був мир на всі часи, але люди, які працювали над цією проблемою, були тверезі й прагматичні. Вони усвідомлювали, що тертя й непорозуміння нікуди не зникли й несуть у собі зародки нових збройних конфліктів.

Тому вони поставили запитання: "Чому мир не вдавалося зберегти в минулому? "

"Тому що чоловіки не можуть без двобою," — такою була їхня відповідь.

"О, ні," — запротестували ідеалісти.

Але люди, які займалися проблемою миру, були змушені, зрештою, постулювати, що значна частина людства потребує насильства.

Адже люди, не ангели (хоча й не дияволи), вони — звичайні смертні, яким значною мірою притаманна агресивність.

Звісно, використовуючи останні досягнення науки та маніпулюючи політичною владою, можна було б викорінити цю властивість людської природи, і багато хто схилявся до думки, що варто було б піти саме таким шляхом.

Але практики вирішили інакше. Визнаючи, що прагнення до конкуренції, боротьби, мужність у протистоянні переважаючим силам ворога — вирішальні якості для людського роду, гарантія безперервності його існування, перешкода на шляху до його деградації, ці люди оголосили, що жага насильства нерозривно пов'язана з винахідливістю,

умінням адаптуватися до будь-яким обставин, наполегливістю в досягненні мети.

Отже, постала проблема: як зберегти мир у світі й водночас не зупинити поступ цивілізації?

Єдиним виходом, вирішили вони, є спрямування людського насильства в інше русло. Треба дати йому вихід...

Першим рішучим кроком стала легалізація кривавих гладіаторських змагань. Але цього було замало — людям були потрібні справжні відчуття, а не замінники.

Замінити вбивство було нічим. Тому довелося узаконити вбивства — щоправда, на суворо індивідуальній основі, лише для тих, хто за складом характеру їх потребував. Уряди зважилися заснувати Управління емоційного катарсису.

Методом проб і помилок були вироблені єдині правила.

Кожний, хто хотів убивати, реєструвався в УЕК. Після надання певних даних та гарантій Управління забезпечувало Мисливця Жертвою. Якщо перемагав Мисливець, то за кілька місяців він, відповідно до закону, ставав Жертвою.

Таким чином, система ґрунтувалася на тому, що людині надавалася можливість скоїти скільки завгодно вбивств. Але між одним вбивством та іншим вона мала побути Жертвою. Якщо їй вдавалося убити свого Мисливця, людина могла або зупинитися, або зареєструватися на наступний тур.

До кінця першого десятиліття статистика встановила, що до УЕК звертався приблизно кожен третій — принаймні один раз. Згодом ця цифра зменшилася до двадцяти п'яти відсотків і більше не змінювалася.

Філософи хитали головами, але прагматики були задоволені. Війни залишилися там, де їм належало бути споконвіку — в руках індивіда.

Звісно, гра поступово вдосконалювалася. З моменту її офіційного визнання вона перетворилася на великий бізнес. Виникли фірми, що обслуговували як Мисливців, так і Жертв.

Управління емоційного катарсису вибирало імена Жертв випадково. На вбивство Мисливцеві виділялося два тижні. Він міг покладатися лише на власну винахідливість, будь-яка стороння допомога вважалася порушенням правил. Мисливець отримував ім'я Жертви, її адресу й опис зовнішності. Убивати він міг тільки з пістолета стандартного калібру. Застосовувати будь-яку іншу зброю заборонялося. Крім того, Мисливець не мав права користуватися засобами захисту.

Жертва одержувала повідомлення на тиждень раніше від Мисливця. їй сповіщалося лише одне: вона — Жертва. Імені свого Мисливця вона не знала. Жертві надавалося право використовувати будь-яку зброю та засоби захисту, а також наймати детективів. Вони не мали права убивати — це дозволялося лише Жертві та Мисливцю. Але

детективи могли виявити в місті чужинця або нервову озброєну людину.

Жертва могла влаштовувати Мисливцеві будь-які пастки й засідки. За убивство чи поранення сторонньої людини в перебігу Полювання суворо карали, убивство за будь-якими іншими мотивами — через ревнощі чи корисливість — однозначно каралося смертю.

Система одержала загальне схвалення: ті, хто прагнув убивати, мали таку можливість; тих, кого це не приваблювало — переважну більшість населення, — ніхто, звісно, не примушував цього робити.

Хай там як, а людство позбулося загрози великих воєн. їх замінили сотні тисяч малих.

Фрелейнові не надто подобалася ідея полювати на жінку. Але, зрештою, якщо вона сама зареєструвалася, то це не його провина, нехай нарікає на себе. Перемігши у шести Іграх, він не збирався програвати й цього разу.

Решту ранку Стентон провів, заучуючи напам'ять інформацію про свою Жертву, потім підшив отримане повідомлення до попереднього.

Джанет Патциг жила в Нью-Йорку. Це трохи втішило Фрелейна. Йому подобалося Полювати у великих містах, до того ж він завжди хотів побувати там. Вік Патциг у повідомленні не був зазначений, але судячи з її фотографій, їй було трохи більше двадцяти.

Фрелейн замовив по телефону квитки на літак, потім прийняв душ. Він дбайливо допасував "Протект-Костюм Спеціальний", давно приготовлений для Полювання. Зі своєї колекції він прискіпливо вибрав пістолет, почистив його, змастив, поклав до пістолетної кишені й почав пакувати валізу.

Стентон відчував, як його охоплює знайоме збудження.

"Дивно, — подумав він, — кожне вбивство хвилює немов перше. Від цього не втомлюєшся, воно не набридає, як французькі тістечка, жінки чи випивка. Щоразу відкривається щось нове, не схоже на попереднє.

На завершення він переглянув свої книги, роздумуючи, що захопити в дорогу.

У його бібліотеці були всі варті уваги книги на цю тему. Зараз йому навряд чи знадобиться література для Жертв, така, наприклад, як "Тактика Жертви" Л. Фреда Трейсі, з її рекомендаціями щодо жорстко

контрольованого середовища чи "Не думай, як Жертва" доктора Фриша. Ці праці стануть у пригоді пізніше, коли він сам буде Жертвою. Стентон перевів погляд на полицю з книгами для Мисливців.

"Тактику полювання на людей" — фундаментальну класичну працю, Фрелейн знав мало не напам'ять. "Останні досягнення у сфері організації засідок" сьогодні йому не потрібні. Зрештою, він зупинився на "Полюванні в містах" Мітвела та Кларка, "Вистежити детектива" і "Група підтримки Жертви" Олгрина.

Закінчивши збиратись, Фрелейн залишив записку молочнику, замкнув квартиру, викликав таксі й поїхав до аеропорту.

У Нью-Йорку він зупинився в готелі, розташованому в центрі міста, неподалік від району, де жила його Жертва. Клерки усміхалися йому й ставилися увалено, що турбувало Стентона. Йому не сподобалося, що його так швидко ідентифікували як Мисливця з іншого міста.

Перше, що він побачив у своєму номері, була брошура, яка лежала на туалетному столику. Вона називалася "Ваш емоційний катарсис у ваших руках" і містила в основному психотерапевтичні рекомендації. Фрелейн посміхнувся й перегорнув кілька сторінок.

Оскільки Фрелейн був у Нью-Йорку вперше, то витратив усю другу половину дня на прогулянки вулицями поблизу місця проживання Жертви. Після цього він зайшов у кілька крамниць.

Відділ "Усе для полювання й захисту" в супермаркеті Мартинсона й Блейка його просто приголомшив. Серед новинок демонструвалися легкі куленепробивні жилети для Жертв і капелюхи Річарда Арлінгтона з куленепробивною тулією.

Одну стіну займала велика вітрина з ручною зброєю тридцять восьмого калібру.

"Найкраща зброя — Малверн прямого бою! — проголошувала реклама. — Схвалено УЕК. Обойма на дванадцять патронів. Підтверджене практикою відхилення — лише 0,001 дюйма на тисячу футів. Не залиште вашій Жертві жодного шансу. Якщо вам дороге власне життя — купуйте тільки Малверн! Лише з Малверном ви у безпеці!"

Фрелейн посміхнувся. Реклама йому сподобалася, та й сам компактний чорний пістолет виглядав дуже привабливо, але він звик працювати зі своїм.

Поруч проводили розпродаж "стріляючих" тростин — з потаємним магазином на чотири патрони, добре схованим і зручним у користуванні. Замолоду Стентон цікавився кожною новинкою, але з роками зрозумів, що давні перевірені способи зазвичай найкращі.

Біля входу в магазин стояла машина Санітарного департаменту, до якої четверо службовців завантажували свіжий труп. Фрелейн пошкодував, що пропустив видовище.

Він пообідав у дорогому ресторані й рано ліг спати. Завтра на нього чекав важкий день.

Уранці Фрелейн подався на розвідку до будинку Жертви — її обличчя надійно зафіксувалося в його пам'яті. Він не приглядався до перехожих — навпаки, йшов швидкою ходою ділової людини, як і належало досвідченому Мисливцеві.

Стентон проминув кілька барів на Лексингтон-авеню, випив в одному з них склянку віскі й звернув у провулок. Там він наштовхнувся на розташоване прямо на тротуарі відкрите кафе.

Вона! Помилки бути не могло. За столиком, невідривно дивлячись у келих, сиділа Джанет-Марі Патциг. Вона не підвела очей, коли він пройшов повз неї.

Фрелейн звернув за ріг і зупинився, відчуваючи, як тремтять його руки.

Здуріло це дівчисько, чи що, сівши тут на відкритому місці? Чи, може, вважає себе зачарованою від куль?

Він зупинив таксі й наказав об'їхати квартал. Патциг сиділа на тому самому місці. Стентон уважно її розглянув. Вона видавалася молодшою, ніж на фотографії, але напевно цього сказати було не можна. Загалом їй, імовірно, було трохи більше двадцяти. Своє темне волосся дівчина розділила посередині на прямий проділ і зачесала за вуха, що робило її трохи схожою на черницю. Наскільки Фрелейн зміг побачити, на її обличчі відбивалися сум і відчуженість.

Схоже, вона навіть не намагалася себе захистити.

Фрелейн розплатився з водієм, виліз із таксі й поспішив до найближчої аптеки. З вільного телефону-ав-томата він подзвонив до УЕК.

— Алло, ви впевнені, що Жертва на ім'я Джанет-Марі Патциг отримала повідомлення?

— Зараз погляну, сер. — Чекаючи відповіді, Фрелейн нетерпляче тарабанив пальцями по дверцятах кабіни. — Так, сер. У нас є її письмове підтвердження. Щось сталося, сер?

— Ні, усе гаразд, — буркнув Фрелейн. — Просто хотів уточнити.

Зрештою, якщо вона не збирається захищатися, то це її особиста справа. За законом, зараз його черга убивати.

Однак Стентон вирішив відкласти Полювання на завтра і пішов у кіно. По обіді він повернувся у номер, погортав брошуру й розтягнувся на ліжку, втупившись у стелю.

"Чого я зволікаю, — думав він,— адже її можна підстрелити однією кулею. Прямо з таксі".

"Вона влізла не у свою справу", — вирішив він роздратовано і з цією думкою заснуй.

Наступного ранку Фрейлен знову пройшов повз кафе. Дівчина сиділа за тим самим столиком. Він зупинив таксі.

— Навколо кварталу, дуже повільно, — попросив він.

— Гаразд, — промовив водій, співчутливо посміхаючись.

Крізь затемнене скло Фрелейн уважно спостерігав за ситуацією, видивляючись детективів, і дійшов висновку, що у дівчини їх не було. Руки вона тримала на столі, на видному місці.

Проста нерухома мішень.

Фрелейн торкнувся кнопки пістолетної кишені, клапан відкрився, і зброя опинилася в нього в руці.

Він дістав обойму, перерахував патрони і вставив на місце.

— Тепер повільно, — сказав Стентон водієві.

Таксі порівнялося з кафе. Фрелейн ретельно прицілився і поклав палець на спусковий гачок...

— Хай тобі біс! — вилаявся він.

Поруч зі столиком, затуляючи дівчину, з'явився офіціант. Фрелейн вирішив не ризикувати, боячись зачепити і його.

-Давай ще раз довкола кварталу, — сказав він водієві.

Той посміхнувся ще мерзенніше, соваючись по сидінню. "Цікаво, — подумав Фрелейн, — що б ти сказав, якби знав, що я полюю на жінку?"

Цього разу офіціант не заважав. Дівчина закурила, її сумний погляд застиг на запальничці. Стентон прицілився трохи вище її очей і затамував подих. Потім похитав головою й поклав пістолет у кишеню.

Дурне дівчисько псувало йому все задоволення.

Він розплатився з водієм і пішов пішки.

"Надто просто", — сказав він собі. Він звик до справжнього Полювання. У попередніх випадках йому довелося добряче попрацювати. Жертви вдавалися до різних хитрощів. Один найняв мало не дюжину детективів, однак Фрелейн перехитрував їх усіх, змінюючи тактику відповідно до ситуації.

Одного разу він перевдягнувся молочником, іншого —податковим інспектором. За шостою Жертвою довелося ганятися по всій Сьєра-Невада; той хлопець теж поцілив у нього, але Фрелейн виявився спритнішим.

А тут? Хіба таким убивством можна пишатися? Що скажуть у Клубі Десяти?

Ця думка викликала у Фрелейна жах. Клуб був його заповітною мрією. Навіть якби він відпустив зараз дівчину живою, йому однак доведеться стати Жертвою і все одно залишиться чотири Полювання. Просуваючись такими темпами, він ризикує ніколи не потрапити до Клубу.

Він знову рушив повз кафе, але раптом зупинився.

— Ви дозволите? — запитав він.

Джанет Патциг підвела на нього безрадісні блакитні очі й нічого не відповіла.

— Послухайте, — почав Фрелейн, сідаючи поруч із дівчиною, — якщо я буду вам набридати, ви тільки скажіть, і я піду. Я не тутешній, приїхав до Нью-Йорка у справах. Просто захотілося побалакати з дівчиною. Але якщо ви проти, то я...

— Мені все одно, — відповіла Джанет Патциг без жодних інтонацій у голосі.

— Бренді, — кинув Фрелейн офіціантові, що підійшов. Келих дівчини був ще наполовину повний.

Фрелейн поглянув на Патциг і відчув, як закалатало його серце. Це було немислимо — випивати із власною Жертвою!

— Мене звати Стентон Фрелейн, — сказав він, розуміючи, що це не має ніякого значення.

— Джанет.

— Джанет, а далі...

— Джанет Патциг.

— Дуже приємно. — Фрелейн намагався говорити якомога безтурботніше. — Скажіть, Джанет, а що ви робите сьогодні ввечері?

— Сьогодні ввечері мене, напевно, уб'ють, — сказала вона тихо.

Стентон уважно поглянув на дівчину. Чи розуміє вона, хто перед нею?

Наскільки він міг розуміти, пістолет, націлений на нього, вона ховала під столом. Фрейлен перемінив позу — так, щоб рука була ближче до пістолетної кишені.

— Ви — Жертва? — запитав він.

— Неважко здогадатися, — відповіла дівчина з гіркою посмішкою. — На вашому місці, я трималася б подалі від мене — навіщо вам чужа куля?

Фрелейн не міг зрозуміти, чому вона така спокійна. Самогубця? Можливо, їй і справді на все начхати? Може вона сама прагне смерті?

— Але ж у вас є детектив? — Цього разу його подив був цілком щирим.

-Ні.

Дівчина подивилася йому прямо у вічі. І Фрелейн побачив те, чого раніше не помічав. Вона була дуже гарна.

— Я дурне, зіпсоване дівчисько, — вимовила вона повільно. — Чомусь мені спало на думку, що я хочу вбивати, й зареєструвалася в УЕК. А вбити... вбити не змогла.

Фрелейн співчутливо похитав головою. —Але тепер я не можу вийти з Гри. Стріляла чи не стріляла, все одно моя черга бути Жертвою.

— Чому ж ви не найняли детективів? — запитав він.

— Я нікого не зможу вбити, — знизала вона плечима. —Просто не зможу. У мене навіть пістолета немає.

— Ви хоробра людина, — сказав Фрелейн, — сидіти отак відкрито.

Така дурість його вражала.

-А що робити? — байдуже запитала Джанет. — Від Мисливця не сховаєшся. До того ж у мене немає грошей, щоб кудись виїхати.

— Коли йдеться про порятунок... — почав Фрелейн, але вона перебила його.

— Ні, я все вирішила. Треба розплачуватися за свої дурні вчинки. Коли я тримала свою Жертву на мушці... коли я зрозуміла, як легко можна... убити людину...

Вона опанувала себе.

— Забудьмо про це, — сказала Джанет і посміхнулася, її посмішка зачарувала Фрелейна.

Потім вони говорили про інші речі. Стентон розповів їй про свій бізнес, а вона — про Нью-Йорк.

Виявилося, що їй двадцять два роки і вона пробувала зніматися в кіно, але невдало.

Вони повечеряли разом. Коли ж дівчина прийняла його запрошення сходити на бій гладіаторів, Фрелейн блаженствував.

Він спинив таксі — схоже, йому судилося весь час пересуватися по Нью-Йорку в таксі, — відчинив перед Джанет дверцята.

Вона сіла в машину. Фрелейн завагався. Він міг застрелити її прямо тут, зараз. Зручнішої нагоди важко уявити.

Але він стримався, вирішив трохи почекати.

Гладіаторські бої в Нью-Йорку мало відрізнялися від тих, які він бачив в інших містах, хіба що учасники були трохи майстернішими. Усе відбувалося за звичайною програмою: двобої на мечах, шаблях і шпагах.

Певна річ, усі сутички тривали до смертельного результату.

Потім були бої з биками, левами й носорогами. У заключному відділенні показували сцени з новітньої епохи: бої лучників на барикадах і двобої на дроті під куполом.

Вони чудово провели час.

Фрелейн провів дівчину додому, його долоні затерпнули від переживань. Дотепер жодна жінка не приваблювала його з такою силою. І саме її він, за законом, мав

право убити.

Він не знав, що робити далі. Джанет запросила його до себе. Сівши поруч із ним на дивані, вона прикурила від масивної запальнички і відкинулася на спинку.

— Коли ти їдеш? — запитала вона.

— Точно не знаю, відповів Фрелейн, — напевно,

післязавтра.

Вона трохи помовчала.

— Я буду без тебе нудьгувати.

Запала тиша. Потім Джанет пішла приготувати коктейль. Коли вона виходила з кімнати, Фрелейн дивився їй у спину. "Пора", — подумав він, торкнувшись

кнопки.

Але момент був безнадійно втрачений. Він не міг застрелити її. Не можна убити дівчину, яку кохаєш.

Думка про те, що він закохався, вразила Фрелейна. Він їхав до Нью-Йорка, щоб убивати, а не

одружуватися!

Вона повернулася з келихом і сіла проти нього, дивлячись в нікуди тим самим порожнім, безнадійним

поглядом.

— Джанет, — зважився він, — я кохаю тебе.

Вона поглянула на нього, в її очах блищали сльози.

— Не треба, — вирвалося в неї. — Я — Жертва. Я не встигну дожити до…

— Тебе ніхто не уб'є. Я — твій Мисливець.

Вона пильно поглянула на нього, потім непевно

посміхнулася.

— Ти хочеш мене убити?

— Не сміши мене, — сказав Фрелейн. — Я хочу одружитися з тобою.

Джанет опинилася в його обіймах.

— Боже мій! — схлипнула вона. — Це чекання... я так змучилася...

— Усе позаду, — заспокійливо шепотів Фрелейн. — Ти лише уяви, як ми розповідатимемо цю історію нашим дітям: тато приїхав убити маму, а замість того вони одружилися...

Вона поцілувала його, відкинулася на спинку дивана, потім закурила.

— Давай збиратися, — почав Фрелейн. — Насамперед...

— Постривай, — зупинила вона його. — Але ж ти не спитав, чи кохаю я тебе?

-Що?

Усе ще посміхаючись, вона спрямувала на нього запальничку. Внизу в корпусі зяяв чорний отвір — саме для кулі тридцять восьмого калібру.

— Що за жарти? — вигукнув він, підхоплюючись.

— Я не жартую, коханий, — відповіла вона.

Пелена спала з очей Фрелейна: як він міг вважати її дівчиськом?

Дивлячись на неї зараз, він зрозумів, що їй майже тридцять. Кожна хвилина напруженого подвійного життя убивці залишила слід на її обличчі.

— Я не кохаю тебе, Стентоне, — неголосно промовила Патциг, не опускаючи запальничку.

Фрелейн завжди бився до останнього. Але навіть у ці останні секунди, він не міг не захоплюватися тим, як блискуче зіграла свою роль ця жінка, яка із самого початку, напевно, знала усе.

Він натиснув кнопку — готовий до бою пістолет опинився в його руці.

Страшної сили удар у груди відкинув його на кавовий столик. Пістолет випав з його руки. Задихаючись і втрачаючи свідомість, він бачив, як вона уважно прицілилася для контрольного пострілу

— Нарешті я зможу вступити в Клуб Десяти, — почув він її щасливий голос, коли вона натиснула курок.